

ב' א' ר' שמעון בר חנניה אמר א' יונתן
מ' ז' כי אתה אבינו כי אמרת לא דענו ז' ז'
ישראל לא יכולת לה אמרת לא אבינו ג' ג'
ק' לרבנן בנו רחמא לי אמר לפבי רבי רבשע ז'
ימין על קדושת שכך אמר אמר ליה לעקב ז'
הזה לה צער נזול בנים אפשר דברע ז'
ורשות עלייו אמר לה בנו רחמא אמר ז'
לפבי רבי רבשע ימין על קדושת שכך אמר ז'
לא כבב מומן ולא בהדקך צער אמר ז'
לצורך בנק ורואה לא אמר לפבי רבי רבשע ז'
בני ולא בשעה שוחרירתו לפניו נעשה ז'
למשמע קאות להם ז' בני בכור עבשו בני ז'
ולא בנק תקופה ומאתו כנה שגורשו ז'
של אס' שביעים שנה לר' עזריא ולא ענשת ז'
עליהם פשע רדו ורשות לר' כהה ולחלוא ז'
פיש לר' כהה דל תחורי סדי ופלנא זבלוי ז'
ופיכל דרכות הכסא פיש לר' תחורי סדי ז'
ופלנא אם אהם מוכלים את כלם משבב אם ז'
לא פלא על ז' ומלא עלך ואודר כלם ז'
על ז' קידבת נפשך פריך אמרו ז' אתה אבינו אמר לך ז' ז'
עד שאחוט מלקטן ז' קלט לתקביה מטהר לך יוצק הקביה בעניית ז'
מד נושא ענייתם למיטים ואומרים אתה ד' אבינו נאלט בשולחן שכם ז'

יצחק – מידת הדין

של לשים לב שבעל המאמר "חוקעים ומריעין כדי לערבות את השפט" הוא רבי יצחק⁹⁵. אין זה מקררת.

5. מידת הדין, כמו שכותב "חדר יצחק"⁹⁶, מידת הדין, זו המדרגה הגבוהה של הנוגנות העילם. ביחס לה עליה בוחשנה לבדואותן במדת הדין⁹⁷ ואחריך ר' שאון העולם מתיקים, והקדמים מידת וחומים ושתחפה לממדת הדין⁹⁸. מידת הדין וזהו אמינה של ריבונישעל'עולם, זו פגישה עם שורש המצויאות של כל העולמים, לפיו רידדים והותגשומותם בפועל, ולכן מידת הרוחניים שהיא הוצטמצמות של מידת הדין⁹⁹. עלי-ידי וזה אפשר להסביר את דברי חז"ל בມורה שבתני¹⁰⁰: הקדוש ברוך הוא אומר לאברהם וליעקב "בניך חטא לוי", והם עוננים: "ימתו על קידושתך שבר". ויצחק הוא שמילץ טוב על שושאל, ויצחק דין, ופה זה הסביר וזה מצלם. לכאורה זה אינו מוכן, כי אדרבא, אבראהם עניינו חסידות, ויצחק דין, ופה זה הסבירן. אלא שיש להסביר שהטערכ האלהות המיחודה של עס-ישראל הוא מותוך בחירות אלוהיות, גוראה אלוהיות, יצירה אלוהיות. "עם זו יזרתי לך"¹⁰¹. ישראל קדמו לזרותה¹⁰², ישראל הם תורה בעצם ממשות החינניות האלוהיות שליהם¹⁰³, ונשיות ישראל זו היא המתגלגה בתורה ובמצוותה.

10. לירדי יצחק אביגון, מופיע הצד של מידת הדין, הבירור האמתי והמוחלט של ערך עט¹⁰⁴ ישראל, שהוא קבע ונצח, אפלול כשותפותם. "וטה ישראל – אפלול" שותה, ישראל הוא¹⁰⁵. ביןך וביןך קר קורייס בנים¹⁰⁶, קורייס "בני בכרי" ישראל¹⁰⁷. יצחק אביגון בכוונת הנפעלות הנסתורת שלו בדבר ד'¹⁰⁸.

בתוקופת הימים הנוראים מתגלגה המידה העילונה הוו של הדין. דוקא מותך מידת הדין, מופיעה מידת הרוחניים העילוניים, ותוקען בשופר של איל, זכר יעקרת יצחק.

ס. מיפויות-נפש – כביכולות של ישראל

אומר יצחק אבינו לריבונו של עולם: ה'י מסורת נפשי לפניו¹⁰⁰. וזה חור למה שאמרנו לפני כן, שמקודמת יצחק נודע הכוון של מסורות הנפש של כל ישראל¹⁰¹. מסורות נפש ו, מגלה את מהות נפשם של ישראל, הקבועה והקבימת; את ההוו אמינה של ריבונו של עולם, את מציאותו המוחלטת של כל ישראל. והשתן, בשומעו את קולות השופר בקרן של אל של שגדן, מתבלבל.

קפטה. אומר להם יצחק, עד שאתם מקלטין לי
קלסו להקב"ה. כיון שהגינה הרכבה העצמיית עד
ליידי אותה המורגה העילונית, כי חפץ ישראל הפוי
איןנו בחלוי לד' לבוזי, ושיסוד עולמו הוא גבורתו
האליהוית העלינה של המחשכה האידיאלית אשר
להחיה, כפי החפץ הננו שיר לילזר בראשין, שוב
אין שם חפיסה לכל מודשה מוגבלת להחיה נושא
עליה את הצביוں של האומה. וכל האורה הגדולה
שהובעה ע"י כל צדיקי הדורות וראשיהם, עד
האבות הראשונים והם בכלל, הכל הוא רק תולדות
מיון השלמות של מחשבת ישראל קוקומתא, שהיא
עצמותה של האומה, שהוא הוא אדור העליזן של חזון
האליהו בכבוד ובעצמו, ועד שאתם מקלטין לי קלסו
להקב"ה.

לה אדרת

אבל דעתם מוחים בוותם לגלות הדברים אשר אמרונג כי מצד יצחוק ומדורו א"א שיחיה הסרתה והפרדה לישאל מן השמי רק יש להם דביקות וחובו לנמרדי אל השם. תיברך ולא שייך בחטא שיחיה מבדייל ומורחיק את ישראל מן השמי, ובכ"י מצד יצחוק אשר הוא מודת הדין כאשר ירד לוועק הדין יש ללימודו זכונם לך עי יצחוק שהוא התהלהם ומצד מدت המשפט אשר הוא עומק הדין יש בזון וכות.

ירוד לעומק הדין, וכך אמר ליבצק בירך חטאנו
ואנו מתחייב מצד מותה יצחק כאשר יעמיק בדין
רבון ישאל, וזה שאמור רבונו לא רבו במלומר ברבי

ישראל הם עלולים בעצם ובראשו מון השם
יתברך שכיר נקרוא בני ירושאל ודבר זה
בארנו למלعلا, ומאתר שנקראו בינו ראי ישיה
מוסליקים מן החטא של המחבר והרביק אל מהו
נחוו מן החטא ולכך מצד החבו שיש לשושאי
שםם בינו של האיש ראי ישיה מוסליקים מ-
הertz

אַתָּה כִּי תְּבִיא אֶל-עַמּוֹךְ פֶּרֶג וְ

זו. מניין שהקב"ה מתפלל. ציר הדרב, תלמיד החפה
אצלינו היה לאחרומרות הגש שתחמי מוכנת להונגה במעלה
יוורו וזומה משה היא מונגן, ע"כ פועלת התפלה ג"כ על
השתם המבוקש, שבחיותנו מוניה זורה, דואז הוא למליח
חסרונו. והנה לפניו יי' אין מעזר להשפי' ר' טוב, אבל
צרי' שיתרו המקלים מוכנים. וכל ההנאה המסודרת בחורה
ומצאות וכל מונה נוננה. ריא וק' לאחשר את המקלים לקלל
השב המתפרק להם. אגנס באירן סוד מטובי התהונגה
ההלאתי, ששול רדרים בהונגה יי' שיתעלו המקלים להויר
ראויים לקלל ר' טוב יי' יתר מכדי מודת. ואוון הדררים
שמוכנים לך בהונגה הקולת, שם ומיט מש לתכלית
שאנו משגיאים ע"י התפלה, ד"י קרא שהקב"ה מתפלל.
ומתן שהנגלה העתירה זו, עלי' שלאי יהו ואווןים לך!

כמו שכי יירא כי אכן איש ישחוות כי אין מוגע וחושע לו
וזורעו", ע"כ נקרא ביהמ"ק העזיז, כיון שתפלתו גלבוי הקברן 15
והה ה' תכלית החווין הגודל שהוא קרוב ללבואה שרואה ר"י
בן אלישע לפניו ולפיפי. או בהיות מצב האומה השוואלית
תלוי בפרקון, וכמושלות רשות גופניות ורוחניות שוטע עלייה, או
יכול היה שיבוא איש לרפין ידים ולהתארש מתוקמות של
ישואת חיז' אם ימוד מות ההגנה ורק לפיה עזק הכתן 20
המקבלים. ע"כ גלה סודות אל עברנו ר' ב"א, כי יש כאן מודה
עלינו הוציאה ברכה, הימן קצעת הכהנה, עכ"פ מזריך יהידין
הדור, שהם משליכים את הכלל לקלר והוציאו מכך המודה
הרואה לפני הכהנים. ואחת זו הבהיר שבקשי ז"ע אבות מר"ז
בן אלישע, מען תוחזקה ר"י, וזה קוחר עט' ומיל' הטעסיקין 25

לְבָנָה בְּנֵי נָהָר אֶת־בְּנֵי־

9
י. ייריה את רוחך בחריזו נונכבריה – בטעון יונס
ממשיתא נונקדים אש אַרְזָוֹת. זלוף קִשְׁעָנָה – בקשׁת שְׁקַבְּשׁוּ שְׁנוֹתֶם? ה'קב'ט'ם ל'ט'
ה'ב'יט' אַפְּרֵי: י'ג'ט'ם מ'ת'ם ו'כ'ה'ם פ'ת'ח'ה, אַפְּרֵי ת'ל': ע'ל' ו'מו' ד'אַת' מ'פְּרֵק' – ד'רְך'.
ג'ב'ט'ו נ'ז'ק'א' מ'נ'ר'ה של ז'ט'ב. אַפְּרֵי לו': אַין ד'ג'ט' של ז'ד'רו'ת ל'ת'ל'ת'ש'ב'ה, אַיאָן
ע'ל' ז'ק'ן פ'ת'יה ו'מו' ד'אַת' מ'פְּרֵק' – ד'רְך', ו'ל'א ק'ב'ל צ'ל'ן. אַמְר' ר' פ'ינ'ס: ג'ט'ה לו'
מ'פְּס'ל ש'ל'ש'ב'ה, ו'ל'א ק'ב'ל צ'ל'ן – אַמְר'ו: לא ד'ר'י ש'ל'ה'כ'ב'ש'ל ל'אל'די פ'ע'ם א'ת'ה.
אַיאָן אַצְּפָאַכְּבָעָנָה פ'ע'ם ש'ל'ה'כ'ב'ש'ל כ'ה' ש'ל'ה' – לו': ג'ע'ן א'ז'ו'ן ש'ל'ה'כ'ב'ש'ל ק'ר'ש'ם ו'ג'י'
ג'ב'ט'ר'ם, ו'ל'ג'ה מ'ב'ז'ו'ן ו'א'ו'ר'ו': ו'א', או'ר', או'ל' ש'ל'ה'כ'ב'ש'ל ב'ז'ר'א'ן ו'ק'ט'ם א'ש'
ג'ז'ו'ל'ת'ה ק'ה'ן ג'ז'ו'ל'ת'ה א'ל' ד'ו'ש' – ג'ז'ו'ל'ת'ה א'ש' א'ל'ד'ר'ה, ו'ז'ב' – ר'ב'ב'ז'ז'ו'ס'ה
ב'ל'ה'ב'ה. אַט'ו'ל' ק'ו'מ'י ש'ר'ו'ת'א' מ'ג'מ'ל'ט'ב', אַמְר' לה': ב'ז'י' ס'ו'ס' ד'אַרְב'ב' – ו'ז'י', ו'ז'י'
ס'ו'ס' ד'אַרְב'ב' ק'ד'ר' – אַמְר' לו': אַם ק'ד'ר' ל'פ'ע'ז'י', ק'ל' ו'ז'ב' ל'ע'ז'י' ב'ז'ז'ו'ן אַפ'ר'
לו': ו'ע'ז'ה אַד'ם ר'ג'ו'ן ו'ז'ר' ק'פ'ע'ז' – אַמְר' לו': אַם ק'ד'ר' – ג'ל'ש' ר'ג'ו'ן ק'ל' ו'ז'ב'
ל'מ'ל'ע'ז'ו'ן! ג'ט'ב'ס'בו' נ'ז'ב'ר' ב'אַרְס' של' ע'ז'ה, ק'ל' ו'ז'ב' ב'ע'ז'ו'ן אַר'ב'ע' מ'יח'ו'ת
ב'ר'ת' ד'ז', ס'ק'ה, ע'ל'ב', ק'ב'ר'ב' – מ'ת'ל'ש', מ'ב'יא' ק'ו'ר'ת' ג'ז'ה ק'אַר'ץ ק'ב'ר' ק'ה
ו'ז'א', ע'ז'ר'ך' ג'ז'א'ס' ו'ז'ק'י'ן ג'ז'ר' של' אַק'ר'ב', ו'ז'ל'ה מ'ז'ו'ה ל'פ'ע'ז', ג'ז'א'ת' ג'ז'ר'ב'
ו'ז'ק'ע'ז', ג'ז'ב' – א'מ'ר' א'ל'ר'ת' ג'ז'ע'ז'מ'ה'ת' ה'ק'ר'ב', ו'ז'ל'ה ב'ז'ר'ו' – ג'ז'ע'ז', ג'ז'מ'ו'ת'
ו'ז'ל'ש' ג'ז'ק'ה' ב'ז'מ'ה ב'ל' פ'ל' – ג'ז'ש', ג'ז'מ'ו'ת' ס'ב'ר' ב'ז'ל' פ'ל' צ'ל'י' ז'ב' ו'ז'ר' – ג'ז'מ'ו'ת' י'ז'ו'
ו'ז'ל' י'ז'ר' אל'ל' א'ז'ר'ה ג'ז'א'ה מ'ז'ה'מו' פ'ו'ז'ה' ב'ז'א'ר', א'מ'ר': ג'ז'ע'ז'ה ג'ז'ק'ה' ב'ז'י'
ל'מ' ע'ז'ן.

ברבות מקהילות ישראל נפוץ המנהג לאכול בלבד ראש השנה 'סימנים', כל קהילה וסימניה...
מנוגד זה נפסק להלכה ויוחדר לו סימן שלם בשולחן ערוך - סימן תק馥, שכורתו
היא: "דברים שנוהגים לאכול בלבד בראש השנה". בסעיף א' כותב המחבר: "יהא אדם
רגיל לאכול בראש השנה רוביא דהינו תלון, כרתי, סילקא, תמרי, קרא. וכמשאכל ובייא
יאמר: 'יהי רצון שירבו וכויתנו'. כרתו, יכרתו שנוגני. סילקא, יסתלקו ואויבינו'. תמרי,
תיממו שנוגני". קרא, יקרע גור דיןינו ויקראו לנידך וכויתנו". ומוסיף הرم"א: "ויש
נוהגן לאכול תפוח מתקurdesh ואמרורים יתחדש עליינו שנה מהוקה, וכן נהגיין. ויש
אוכלים רמנום ואומרים 'זרכז צביה כרמן'"

8 על דבריו הומ"א כותב הגרא"א בפייארוו (שולחן ערוך שם): "תפוחה - ע"ש יפהין מתוק לחבי" (שיר השירים ב, ג).

ומוסיף הגרא"א שלא רק חוש הטעם 'מגויים' לטובות הסימן הזה אלא גם חוש הריח -

"וכמי"ש: בריתו שודה" (בראשית כ, כ), ומטורמינו: חזק תפוחים"!.

5 הגרא"א מצין דבר נוסף: "זהיה ברחה כיידוע", כלומר, ברכת יצחק ליעקב הייתה בראשית השנה?

የዕለታዊ ሪፖርት አንቀጽ - የዕለታዊ ሪፖርት አንቀጽ

האמונת האלתית הנוראה אשר בלב ירושה, אין לה ערך
ולא דוגמה ולא משל, ואפילו האפקטורות הישראליות התי נעלאות
אמונה וקדושה, הרבה יותר מכל האמונה של כל הגויים כולם.

ט אע"פ שודאי מבטאת דבריהם של ללו"ד יראש ושל פירריה
בחוכמתו הנשומה יש אוורי-אלתם של דעתות ושל צמאן לאלהיהם
חיסים אל אלו' ישראל' עד לכדי מסירות-געגע, "ויריח את ריח
במיזין, אל תקורי בוגדי אלא בוגדי", בגין קיימים איש-קדורות
ויחס' משותה¹⁴!), שהרואו את הגפן בלבכם במסירות-געגע
בפלאה, ומה שהיה בסוף היה ג'יב בתחילת, אלא שכסת אוות
ט הוחזמה בחוץ, שבאת מהשעות המסואבה של הגויים, אשוו
לא דיעו את ד' ובשמו לא קראו, אשר אכן את יעקב ואורה
נוהו השמו¹⁵, לא באלה חלק יעקב כי יוציא הכל הום, וישראל
שבט בחלו ד' גבאות שמואל.

(k) *int - ג'ג'ס ג'ג'ס*

המודרנש נסמן על הפסוק "ויראה את רוח בגדורי", והוגם שאנו משתמש בלבד בשמו של רבי זידרא – "אל תיקרי בגדי אילא בגדיין", הוא אמר כדרכיו – יריד בגדי עלה מוכגדים כמו יוסף נשיטה, ואם שישות פועלה עם הרומים. רוח נון גודך לא רק מallow העושה מסד בדעת אונושית ולא לשם שמים, כמו שפיריש הנציג", ואפלי לא רק מהבונייניטים הבודרים של בבי זידרא, הרוחקים מחרורה ומצאות, אלא יותר מזה – מאדם שהוזע נפל לאלולין, בוגד באומה ומקשור עם הרומים. מן הדוגמה החוריפה הוא אפשר ללווד אלו בוגדים הרוח יצחק בגדיין של יעקב – וברכוב. כל הבהיר היישואליות של מילון קשה למציא גודלים יוסיף ממשות. גם על נגשים מוגלים מלאלה, אם שמן, גולחן יהושב כאשר אוכלים את החטויו בהASHדונה. אבל אוזם המשדר בצלב ומוכן להכנס למצבים של פירוק נפש – וזהו ימצעו במאין עירן מיסוך משיחו, ודאי שיש באישיותו יזרען מזקינה חיזיבת אחת מלין.ומי שמוסר את נשפו באופון תודיע לעמך עמי-ישראל

ודאי היינו ב omnigenio הכללה שטענו שיוסף משילט הוא ממציאו הערבי ובוציעתו את ההוואר האומר שאחת ההבונות של טיפוסים שנדרבקו בהם מיזוח של ערבי רב הדיארכון לעזרו לגויים. יותר מאשר לישראל, ואשר ישראל נמנזאים בזכה - טיפוס כזה מעדיף לעזרו לגויים לא לשראיל יוסף משילט, המשתקע פעוליה עם הרומאים לארצת החוכם, ענה במורוק לקייטריניות האלה, ופאתאו, בוגע אחד התההך מההיינו ממשך פעוליה עם הרומאים, המכונן למעול ולחתק את המונונה לעצמו - לאדם המוסר את פניו מוחוך יסורים ועינויים על קידוש השם. והוא שא הישאים של "ירית בגייזי" - אדם זה שיתף פעוליה עם הוואים מהחריבים את המקדש ורצה לקחן לעצמו את המתנורא, ומיד לאחר מכן, כאשר אמר לו להאנס בפעמ השניה - השתתח לפני הקדוש-ברוך-הוא ואמר: "וואי, איי איי שהכחתי לברואין", ומה על קידוש השם בסיסרים נודאים. אמר המודרש שגן אדם כמה יוכל לעשותה חשובה ונגע.

מִתְּבָרֶךְ יְהוָה - שְׁמַע־יְהוָה